

Fratele Andreas

Agent secret pentru Dumnezeu

Janet & Geoff Benge

Fratele Andreas

Agent secret pentru Dumnezeu

Traducere de Dana Ciupe

Copyright © 2005 Geoff & Janet Bengé
Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Brother Andrew: God's Secret Agent*, la YWAM Publishing, a ministry of Youth With A Mission,
P.O. Box 55787, Seattle, WA 98155, SUA.
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Fratele Andreas: Agent secret pentru Dumnezeu
de Janet și Geoff Bengé

Copyright © 2026 Casa Cărții
OP 2, CP 30
410670, Oradea
Tel.: 0359 800 333; 0728 874 975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Benge, Janet

Fratele Andreas : agent secret pentru Dumnezeu / Janet
și Geoff Bengé ; trad. de Dana Ciupe. - Oradea : Casa Cărții,
2026

Conține bibliografie

ISBN 978-606-732-334-4

I. Bengé, Geoff

II. Ciupe, Dana (trad.)

2

929

Traducerea: Dana Ciupe
Editarea: Mirela Ștefan
Tehnoredactarea și coperta: Roxana Bochiș
Imaginea de pe copertă aparține YWAM Publishing și este folosită
cu permisiune.

Tipar executat de

**BOOK
EXPERT**
Powered by METROPOLIS

www.book-expert.ro

Cuprins

1. La graniță	7
2. De-a spionul	9
3. Un nor sinistru se împrăștie peste Europa	17
4. Rezistența	27
5. Orizonturi noi	37
6. O imagine tulburătoare	49
7. În sfârșit acasă	57
8. Capitularea	67
9. Spre o aventură necunoscută	77
10. O lecție de credință	85
11. În spatele Cortinei de Fier	97
12. Paharul suferinței	111
13. Nu accepta să ți se spună „Nu”!	121
14. Un ajutor potrivit	131
15. Nervi de oțel	141
16. În Uniunea Sovietică	153
17. Cortina de Bambus	163
18. Lupta continuă	171
Bibliografie	177
Despre autori	178

Europa

Europa Centrală între 1950 și 1990

Capitolul 1

La graniță

Andreas opri mașina la graniță. Tocmai traversase Dunărea din Bulgaria și aștepta să intre în România. Erau patru mașini oprite în fața lui, iar Andreas se simțea ușurat. *Sigur nu va lua mai mult de câteva minute să trec granița în România*, se gândi el. Avea să afle curând cât de greșită fusese estimarea sa. După patruzeci de minute, vameșii încă inspectau prima mașină. Când, în sfârșit, i-au făcut semn respectivei mașini să treacă, următoarea mașină din rând a oprit la barieră. Milițienii au început apoi inspectarea acesteia. După o oră, tot ce se aflase în mașină era așezat meticulos pe jos, inclusiv scaunele din mașină și capacele roților. Milițienii erau acum ocupați să demonteze motorul.

Andreas stătea cu mâinile în buzunare încercând să nu dea semne de agitație, deși inima îi sărea din piept. Mai trecuse granița în țări comuniste de nenumărate ori, dar aceasta era prima dată când vedea așa ceva.

Ce se va alege de încărcătura mea – de aceste Biblii prețioase? se întreba el. Dacă vameșii îi demontau și lui mașina, cu siguranță aveau să găsească „obiectele de contrabandă”. Bibliile aveau să-i fie confiscate, iar Andreas avea să fie închis

într-o închisoare din România, fără să știe nimeni unde se afla. Era un preț mare de plătit, dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, spera să strecoare Bibliile peste graniță, chiar sub ochii atenți ai vameșilor.

Andreas a făcut ceea ce făcea întotdeauna în astfel de situații: s-a rugat în sinea lui. Apoi a făcut exact opusul a ceea ce părea a fi cea mai bună șansă de a trece Bibliile peste graniță. În loc să le țină ascunse pe bancheta din spate a mașinii, a scos câteva Biblii și le-a pus teanc pe scaunul din față, lângă el, unde vameșii nu aveau cum să nu le vadă.

În cele din urmă, la patru ore după ce ajunsese la graniță, un vameș i-a făcut semn să treacă la barieră. *Acum e momentul să fii calm și liniștit*, și-a spus Andreas în timp ce a tras mașina la barieră. I-a salutat pe vameși cu zâmbetul pe buze:

— Ce zi frumoasă! a spus el amabil, înmânându-le pașaportul său olandez.

Andreas știa foarte bine cum să fie calm și liniștit când lucrurile din jur erau în tensiune. În perioada copilăriei, în Olanda, învățase cum să înfrunte pericolele cu calm și cum-pătare, mai întâi ca un joc, un fel de provocare personală, iar apoi de-adevăratelea, împotrivindu-se activ nemților, după ce aceștia i-au invadat țara.

Capitolul 2

De-a spionul

Aventură! Iată ce își dorea cu ardoare Andreas van der Bijl, la cei opt ani ai săi, și tocmai ce-i lipsea cu desăvârșire. Mergând pe strada principală din Sint Pancras, un sătuc olandez, Andreas se simțea copleșit de cât de plictisitoare era viața sa. Cunoștea fiecare casă din sat și fiecare familie care locuia în ea. Știa ce făcea sau ce trebuia să facă fiecare persoană. Era anul 1936 și Andreas era convins că și peste douăzeci de ani, dacă ar fi mers pe aceeași stradă, ar fi găsit lucrurile exact la fel. Se vedea deja un fierar ca tatăl său, surzind încet de la loviturile constante date cu ciocanul pe metal și având pielea plină de arsuri de la scânteile care zburau din foc. Oftă. Unde era aventura despre care citea în cărțile de la bibliotecă? *Doar în imaginația mea*, își spuse el.

Andreas era pe la jumătatea drumului de pe digul mărginit de ulmi când s-a hotărât să se prefacă a fi spion și să se strecoare încet spre casa familiei Whetstra. S-a uitat în jur să fie sigur că nu îl vede nimeni, după care s-a pitit în spatele unui tufiș. S-a furișat încet până la fereastra casei. A trebuit să treacă dincolo de un panou de sticlă sprijinit de peretele casei. S-a uitat

furiș pe fereastră și a văzut-o pe doamna Whetstra fredonând o melodie și punând o tavă cu fursecuri în cuptorul de la sobă.

Deodată, lui Andreas îi veni o idee. Ce-ar fi dacă s-ar urca pe acoperiș și ar bloca hornul cu panoul de sticlă de la picioarele lui? Ce amuzant avea să fie să vadă fumul năvălind în bucătărie și pe doamna Whetstra încercând să își dea seama ce se întâmplase! Era curios, de asemenea, să vadă dacă domnul și doamna Whetstra se vor mânia tare când vor descoperi că hornul le fusese blocat intenționat. Andreas nu văzuse niciodată pe nimeni din familia Whetstra nervos sau supărat. Ei erau cei mai credincioși oameni din sat, mereu amintindu-le celorlalți care aveau probleme, să-L laude pe Dumnezeu. Avea să fie interesant de văzut cum vor reacționa ei când dau de bucluc. Cine știe, s-ar putea chiar să înjure!

Încântat de trăsnăia care-i trecuse prin minte, Andreas luă panoul de sticlă și se strecură pe lângă casă până la o scară, care era lipită de perete. Își scoase sabotii de lemn din picioare și începu să urce, ținându-se de scară cu o mână și cu cealaltă, ținând sticla. Ajuns în vârf, păși pe acoperișul de paie al casei familiei Whetstra, umblând aplecat și uitându-se mereu în jur să vadă dacă nu se uită cumva cineva în sus. Apoi, așeză ușurel sticla deasupra hornului. Imediat, începură să se adune sub ea norișori de fum.

Repede, Andreas coborî de pe casă și se ascunse iarăși după tufiș să aștepte să vadă ce se va întâmpla. Doamna Whetstra nu mai era în bucătărie, dar nu dură mai mult de un minut sau două până să se întoarcă în grabă. Cum văzu încăperea plină de fum, scoase un mic țipăt, deschise ușa cuptorului și începu să facă vânt fumului cu șorțul. Arăta atât de comic încât Andreas cu greu s-a abținut să râdă în hohote.

Domnul Whetstra fugi și el imediat în bucătărie și se uită la sobă. Apoi se întoarse, ieși fuga pe ușă și urcă grăbit scara.

Andreas se uită la el cum luă jos sticla de pe horn și se uită de jur împrejurul casei. Andreas se făcu mic de tot în spatele tufișului. Inima parcă îi zbura din piept. Îl văzuse oare domnul Whetstra? Probabil că nu. Cu sticla într-o mână, domnul Whetstra coborî de pe acoperiș, o puse unde o găsisese Andreas inițial și intră în casă. Andreas l-a auzit explicându-i soției sale ce se întâmplase, în timp ce doamna Whetstra alunga ultimele dăre de fum pe fereastră.

A fost un moment de nedumerire pentru Andreas, care se așteptase să vadă o manifestare de mânie, o licărire de frustrare. Probabil că domnul și doamna Whetstra au știut cumva că cineva pusese sticla deasupra hornului lor. Totuși, niciunul nu părea preocupat de incident. Oare de ce? Andreas se hotărî să nu se mai gândească la asta.

Fiind timpul să-l ia pe Bastian și să-l aducă acasă, căci se făcea seară, Andreas s-a strecurat din ascunzătoare și și-a continuat drumul pe dig, spre casă. Într-adevăr, fratele său cel mare, Bastian – sau Bas, cum îi spunea toată lumea – stătea lângă al treilea ulm din stânga. Stătea acolo în fiecare zi ore în șir, privind oamenii din sat cum își vedeau de treburile lor. Nu spunea niciodată niciun cuvânt nimănui. De fapt, nu putea vorbi deloc. Deși era cu șase ani mai mare decât Andreas, trebuia să-l trateze ca pe un bebeluș. Oricine își putea da ușor seama că ceva nu era în regulă cu Bas. El trăia în lumea lui mică, o lume în care mama îl îmbrăca de dimineață, în timpul zilei stătea sub ulm și, în afară de asta, mai mânca. Dar era un lucru pe care, deși părea ciudat, Bas îl putea face mai bine decât oricine altcineva din familie sau, de altfel, din întregul sat: știa să cânte la armoniu.

În seara aceea – ca în oricare, de altfel – după cină, tatăl lui Andreas se ridică de la masă, spuse că masa fusese minunată, se așeză la armoniu și începu să cânte. Domnul van der

Bijl nu părea să observe că degetele sale rigide și bătătorite nu atingeau întotdeauna clapele care trebuia și, pentru că își pierduse parțial auzul, nu părea să observe niciodată dacă sunetele se auzeau prea repede sau prea întârziate. De fapt, uneori cânta atât de rău încât Andreas ar fi vrut să-și pună mâinile peste urechi. În timp ce domnul van der Bijl cânta, Bas se culca pe podea, sub armoniu, și își rezema capul de cadrul acestuia. Stătea așa și asculta, în timp ce tatăl său cio-pârtea efectiv câteva cântări pe claviatură. Și apoi se întâmpla ceva interesant, care îl uimea pe Andreas de fiecare dată. Bas se târa afară de sub armoniu și îl bătea ușor pe umăr pe tatăl său. Domnul van der Bijl se ridica, iar Bas îi lua locul. Mâinile lui i se unduiau pe claviatură și cu picioarele mișca pedalele, dând astfel naștere unei muzici extrem de frumoase. Erau aceleași imnuri cântate înainte de tatăl său, dar, de data aceasta, erau executate impecabil și în ritm perfect. În serile plăcute de vară, oamenii din sat se adunau de multe ori în fața casei van der Bijl să-l asculte pe Bas cântând la armoniu.

În duminica următoare incidentului de la casa familiei Whetstra, Andreas s-a dus la biserică împreună cu familia sa. Știa că mersul la biserică era pentru mama sa cel mai important moment al săptămânii. Doamna van der Bijl nu era o femeie sănătoasă: avea hipertensiune arterială și petrecea multe ore în fiecare zi stând într-un scaun în fața ferestrei. Ea ținea mereu radioul familiei setat la postul creștin din Hilversum, iar Andreas era sigur că îl dădea la maxim când era el prin preajmă ca să se asigure că îl putea auzi de oriunde era prin casă. Acest post de radio îl înnebunea pur și simplu, la fel ca mersul la biserică reformată, în fiecare duminică. Singura lui consolare era că nu trebuia să stea lângă familia sa în timpul programului. Din cauza auzului precar al domnului van der Bijl, pastorul instalase un dispozitiv special

pentru el, asemănător unui telefon, pe băncuța din față. Dar banca respectivă, fiind mai scurtă, avea doar șapte locuri și, din moment ce Andreas avea trei frați și două surori, nu era suficient loc pentru întreaga familie.

Andreas se oferea întotdeauna cu nerăbdare să stea el în spate în biserică, iar mama îi mulțumea întotdeauna pentru sacrificiul pe care era dispus să îl facă. Dar Andreas avea un motiv special pentru care dorea să stea în spatele bisericii – putea să se strecoare cu ușurință afară pe ușă la începutul slujbei și să se întoarcă înainte de a se termina!

Totul s-a desfășurat la fel și în duminica respectivă. Când biserica s-a ridicat să cânte prima cântare, Andreas s-a furișat afară din biserică. În timpul iernii, alerga acasă, își punea patinele și își petrecea timpul patinând pe canalele de apă înghețată. Dar, fiind sfârșitul primăverii, gheața de pe canale era de mult topită. Așa că s-a îndreptat spre o pășune din apropiere, unde mai multe vaci de lapte pășteau iarba fragedă și deasă. S-a trântit în iarbă la mică distanță de vaci și stătea acolo inspirând parfumul lalelelor și zambilelor înflorite, cu fața scăldată de razele aurii ale soarelui. După câteva minute de respirație adâncă și desfătare în parfumul dulce al florilor, Andreas a rămas complet nemișcat. Curând, au început să coboare ciori pe umerii lui. Uneori, păsările încercau să-i ciugulească urechile și atunci trebuia să le alunge. Dar, după puțin timp, se întorceau și își reluau poziția pe umerii lui.

Andreas parcă avea un al șaselea simț, căci știa întotdeauna momentul în care era timpul să se termine programul bisericii. Când era timpul să se întoarcă, sărea în picioare, ciorile de pe umerii lui se împrăstiau speriate în văzduh, iar el alerga cât de repede putea spre biserică. În duminica în cauză, ca de obicei, sincronizarea lui a fost perfectă, iar Andreas a ajuns înapoi la biserică exact când se cânta ultimul imn. A așteptat

cu răbdare afară și, când au ieșit primii oameni din biserică, s-a amestecat printre ei. Apoi, făcând tot câte un pas înapoi, a intrat în biserică și și-a găsit părinții. În tot acest timp, a ascultat ce ziceau ceilalți din jur despre predică. Cuvintele lor aveau să-i fie de mare folos mai târziu.

În Olanda, era obiceiul ca familiile să se viziteze unele pe la altele după biserică. Bărbații fumau trabucuri groase și beau o cafea neagră și tare în timp ce discutau predica de dimineață. În această dimineață anume, domnul van der Bijl îi invitasă pe la ei pe soții Whetstra. Ajuns acasă, Andreas a simțit o euforie puternică când a început conversația. Îi plăcea să vadă cât de departe putea merge păcălindu-i pe toți. Pentru aceasta, repetă fiecare fragment de conversație pe care îl auzise la finalul programului de biserică.

— Deci, ce părere ai despre predică, Andreas? strigă tatăl său. El țipa mereu din cauza problemelor sale de auz.

— A fost interesant, a răspuns Andreas. Făcu apoi o pauză pentru efect. Dar mi se pare că pastorul a mai predicat din Luca 3:16 și luna trecută. Poate că ar trebui să ne mai învețe ceva și din Vechiul Testament.

Așteptă să vadă dacă tatăl său și domnul Whetstra erau de aceeași părere.

— Da, da, a răspuns domnul Whetstra. Ai dreptate, Andreas. Au trecut multe săptămâni de când nu am mai auzit nicio predică din Psalmi. Sunt preferații mei.

Conversația a luat-o apoi într-o altă direcție, iar Andreas a așteptat o altă ocazie în care să intervină cu un cuvânt sau două, ca să confirme că fusese atent pe tot parcursul programului de biserică.

După ce, conform obiceiului, au băut cele două cești de cafea, familia Whetstra era gata de plecare. Domnul și doamna Whetstra au dat mâna cu părinții lui Andreas, iar

apoi domnul Whetstra s-a întors spre Andreas, i-a ciufulit părul și i-a zis:

— Mă bucur să văd că ești atent la predică. Data viitoare când treci pe lângă casa noastră, intră să ne faci o vizită. Soția mea face cele mai bune fursecuri, iar soba noastră funcționează impecabil de când am pus geamul nou.

Andreas a simțit cum i se scurge sângele în picioare. Era oare o coincidență că domnul Whetstra pomenise de fursecuri și de cât de bine funcționa soba sau știa că Andreas fusese cel care pusese geamul peste horn? În cele din urmă, Andreas s-a hotărât că sigur domnul Whetstra știa el fusese de vină.

S-a simțit stânjenit și, cu sufletul la gură tot timpul cât familia Whetstra și-a luat la revedere, s-a îmbrăcat și a ieșit pe ușă. Andreas știa că, dacă domnul Whetstra îi spunea ceva tatălui său despre incident, ar fi primit bătaie cu biciul. Tatăl său nu era genul de om care să tolereze glumele, mai ales cele făcute pe seama unor vecini în neștiință de cauză. Andreas a fost recunoscător că domnul Whetstra nu a mai spus nimic despre incident și, foarte amabil, după plecarea familiei Whetstra, a ajutat-o pe sora sa mai mare, Maartje, să pună masa pentru prânz.

— Andreas, a bombănit Maartje în șoaptă, în timp ce pune masa împreună cu el, unii oameni au toată Biblia în cap, dar niciun cuvânt în inimă.

Andreas așeză mai departe cuțitele și lingurile. Detesta când sora lui mai mare se comporta așa. Era la fel de religioasă ca mama, iar acesta era un motiv în plus pentru care nu voia să locuiască în niciun caz în Sint Pancras când va crește mare. Andreas va pleca undeva departe, în căutarea unei adevărate aventuri, în lumea largă.